

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่มีความสำคัญมาก คนไทยทุกคนต้องใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจตรงกัน เกิดความสามัคคี นอกจากนี้ภาษาไทยยังแสดงถึงความเป็นชาติไทย เป็นเอกลักษณ์ของชาติ และเป็นวัฒนธรรมประจำชาติ ดังที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ (2523: 2) ได้กล่าวว่า

....ชาติต้องมีภาษาของตนเอง จะใช้ภาษาของคนอื่นในการติดต่อราชการและในกิจการใหญ่ ๆ ของชาติอย่างไรก็โต การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างยิ่ง การมีภาษาของตนเองใช้ในกิจการของตนเอง ทำให้คนในชาติสำนึกว่าแต่ละคนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของชาติคน นอกจากนั้นเป็นความจำเป็นอันแท้จริงที่จะต้องมีภาษาสื่อสารกันให้สะดวกทั้งชาติ....

เมื่อเรามีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารแล้ว ชาวไทยทุกคนควรภูมิใจ ห่วงแทน และช่วยกันรักษาภาษาไทยของเราไว้ ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมิพรรย์ (2523: 1) กล่าวว่า "ประเทศไทยเป็นประเทศที่โชคดีเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงทั้งหลาย เราได้ใช้ภาษาไทยซึ่งแสดงถึงศักดิ์ศรีแสดงความเป็นชาติไทยมาตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบันนี้ นับเป็นสิ่งที่ชาวไทยควรจะได้ภาคภูมิใจในความเป็นไทยของเราเป็นอย่างยิ่ง"

ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ให้ความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย โดยกำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาวิชาการทุกแขนง ไม่ว่าจะเป็นคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ตลอดจนวิชาอื่น ๆ ถึงแม้กระทรวงศึกษาธิการ จะได้ให้ความสำคัญในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

ก็ยังประสบกับปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพไม่เท่าที่ควร ครูภาษาไทยจึงควรที่จะหาวิธีการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการสอนของคนใหม่ ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523: 4) กล่าวว่า "ความบกพร่องในการสอนภาษาไทยที่สำคัญที่สุด คือ การขาดความเอาใจใส่ และความพยายามในอันที่จะค้นหาวิธีสอนที่ใดล และ การผลิตวัสดุอุปกรณ์ไม่ก้าวหน้า" นอกจากนี้ความไม่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยนั้นยังขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญหลายประการ ทั้งในค่านักครูผู้สอน นักเรียน หลักสูตร และสภาพแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอน สำหรับในเรื่องของความไม่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย อาจเกิดจากปัญหาต่าง ๆ ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2523: 5 - 10) ได้กล่าวถึงปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ไว้ดังนี้

ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู เป็นปัญหาที่อาจจะสืบเนื่องมาจากครูที่มีทัศนคติที่ไม่ดีในการสอนวิชาภาษาไทย ผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นความสำคัญของคน ไม่ได้รับความร่วมมือจากครูในโรงเรียนในการช่วยเหลือนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยผิด นักเรียนไม่ให้ความสนใจกับวิชาภาษาไทย จึงสอนเพื่อให้นักเรียนสอบไล่ได้ ไม่ได้มุ่งให้นักเรียนได้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ครูเกิดความเบื่อหน่ายที่จะปรับปรุงวิธีสอนของตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การสอนจึงมุ่งไปในทางทำให้นักเรียนท่องจำอย่างเดียว ตัวนักเรียนก็เกิดความเบื่อหน่ายเพราะในชั้นเรียน ครูสอนอยู่หน้าชั้นเรียนคนเดียว นักเรียนไม่มีโอกาสร่วมกิจกรรม ส่วนในค่านการเรียนการสอนนั้น ครูภาษาไทยบางคนสอนมานาน เคยใช้วิธีสอนแบบใดก็ใช้แต่แบบนั้นไม่เปลี่ยนแปลง ครูขาดประสบการณ์และความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะนำมาให้นักเรียนเรียน ครูขาดตำราที่จะใช้ค้นคว้าเกี่ยวกับการสอน วัสดุและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน และในวิธีสอนของครูอาจจะไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน จึงใช้วิธีสอนวิธีเดียวเหมือนกันหมดทั้งสิ้น ทำให้นักเรียนเก่งเกิดความเบื่อหน่าย และนักเรียนที่เรียนช้าเรียนตามไม่ทันเพื่อน

ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน อาจจะเนื่องมาจากนักเรียนถือว่าภาษาไทยเป็นภาษาของคน จึงไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทย และเกิดทัศนคติที่ไม่ดีคือ

วิชาภาษาไทย จึงไม่สนใจที่จะปรับปรุงการเรียนของคนให้ดีขึ้น

ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลการสอน อาจจะเนื่องมาจากหนังสือหลักสูตรที่จะให้ครูภาษาไทยศึกษามีน้อย หากประมวลการสอนที่จะให้รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตรในวิชาภาษาไทย ครูภาษาไทยไม่สามารถสอนให้ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายหลักสูตร การจัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาไทยให้กับครู ยังทำได้ไม่ทั่วถึง

ปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอน สื่อการสอนเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนของครูและนักเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นกับครูภาษาไทย คือ ครูภาษาไทยไม่เห็นความจำเป็นในการใช้สื่อประกอบการสอน และใช้สื่อประเภทเครื่องมือ เช่น เครื่องฉายภาพนิ่ง เครื่องบันทึกเสียงไม่เป็น ซึ่งเป็นสิ่งทำให้ไม่อยากใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ประกอบการสอน นอกจากนี้อาจจะเนื่องมาจากทางโรงเรียนไม่มีงบประมาณที่จะสนับสนุนที่จะจัดซื้อสื่อการสอนและเครื่องมือในการประดิษฐ์สื่อการสอน เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน

จากปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ทั้งที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับตัวครูภาษาไทย ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร และประมวลการสอน ปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอน ครูภาษาไทยควรจะได้ร่วมกันคิดหาวิธีการที่จะแก้ปัญหาดัง ๆ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สำหรับปัญหาที่เกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลสอนนั้น เป็นปัญหาที่จะต้องให้ความร่วมมือกันระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการสร้างและประมวลหลักสูตร ซึ่งอาจจะต้องอาศัยผู้แก้ปัญหาและเวลาอีกมาก แต่สำหรับปัญหาที่เกิดจากตัวครูภาษาไทย ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน และปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอนนั้น ครูภาษาไทยอาจจะร่วมกันแก้ปัญหากับครูในหมวดวิชาภาษาไทย ทำสื่อการสอนต่าง ๆ ขึ้น เพื่อใช้ประกอบการสอน และพยายามที่จะปรับปรุงวิธีการสอนของตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สำหรับปัญหาที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนนั้น ครูควรจะได้ปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยกับนักเรียนในด้านการเรียนการสอน ครูภาษาไทยก็ควรได้มีการร่วมมือกันปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนให้ดีขึ้นทั้งนี้เพื่อนักเรียนจะได้เห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่เรียนแล้วเกิดความสุขสนุกสนานไม่เบื่อหน่าย

ในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพของครูภาษาไทยนั้น ถึงแม้ครูภาษาไทยจะมีวิธีการสอนและอุปกรณ์ที่ดีแล้ว สภาพการเรียนการสอน บรรยากาศในการเรียนการสอนก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นไปตามต้องการ สำหรับตัวนักเรียนนั้น สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ วิธีที่จะช่วยให้นักเรียนเป็นผู้รู้จักคิด ค้นคว้าแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง หรือร่วมกันคิด ค้นคว้าแก้ปัญหาร่วมกัน ซึ่งครูผู้สอนอาจจะส่งเสริมนักเรียนได้โดยการพิจารณาในเรื่องของการจัดชั้นเรียน เพื่อดำเนินการเรียนการสอนประกอบไปด้วย ในการจัดชั้นเรียนทุกวิชาของแต่ละโรงเรียนนั้น อาจจะไม่เหมือนกัน ในบางโรงเรียนจัดให้นักเรียนเก่งและอ่อนคละกันอยู่ในทุกชั้นเรียน ในบางโรงเรียนจัดนักเรียนเก่งและนักเรียนอ่อนแยกกันตามลำดับความสามารถ และบางโรงเรียนก็จัดชั้นเรียนโดยเลือกนักเรียนเก่งไว้ประมาณ 2 - 3 ห้อง นักเรียนที่เหลือก็จัดคละสำหรับเรื่องของการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ครูก็จะดำเนินการสอนโดยให้ผู้เรียนเรียนพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนมีความสามารถในการเรียนไม่เท่าเทียมกัน ครูกลัวว่าจะสอนไม่ทันจึงต้องสอนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น ดังที่ชาลอตเทิล เอปสไตน์ (Charlottle Epstein 1979: 66) กล่าวถึงเหตุที่จัดชั้นเรียนเป็นแบบคละ และเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นว่าเกิดจากเนื้อหาที่มีมาก กลัวว่าจะสอนไม่ทัน และต้องการสอนให้เนื้อหาจบก่อนที่จะปิดภาคเรียน ซึ่งเป็นสาเหตุให้ครูใช้วิธีสอนแบบบรรยายประกอบสื่อการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ครูมักจะเป็นผู้บรรยายแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ มากกว่าที่จะให้นักเรียนเป็นผู้ซักถาม หรือแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ

ดังนั้น การจัดชั้นเรียนของแต่ละโรงเรียนที่ต่างกันดังได้กล่าวข้างต้นนั้นก็มิใช่ผลสืบเนื่องมาถึงการสอนของครู และการเรียนของนักเรียนด้วย ดังที่ คม ทองพูล (2527: 22) ได้กล่าวถึงข้อดีของการจัดชั้นแบบคละว่า เป็นการจัดชั้นเรียนที่สอดคล้องกับสภาพปกติในสังคม ซึ่งจะมีทั้งคนเก่งและไม่เก่งปะปนกันไป เด็กจะได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกัน รู้จักการช่วยเหลือกัน เมื่อเด็กโตขึ้นจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข และครูแต่ละห้องได้รับการที่คั่งสอนเด็กเก่งเด็กอ่อนโดยเท่าเทียมกัน ส่วนข้อเสียคือ เด็กมีความสามารถในการเรียนรู้ได้ช้าและเร็วแตกต่างกันมาก ทำให้ผู้สอนลำบากใจ เพราะถ้าสอนเร่งเกินไป เด็กอ่อนจะตามไม่ทัน

แต่ถ้าสอนไปช้า ๆ เด็กเก่งจะเกิดความเบื่อหน่าย และเด็กเก่งเด็กอ่อนไม่ได้เรียน
 ไปตามระดับความสามารถ เพราะส่วนใหญ่ครูจะสอนโดยยึดเด็กระดับปานกลางเป็น
 เกณฑ์ นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงข้อดีและข้อเสียของการจัดชั้นแบบแยกเด็กเก่งและเด็ก
 อ่อน ซึ่งมีข้อดี คือ เด็กมีความสามารถในการเรียนรู้ใกล้เคียงกัน สะดวกต่อการสอน
 ของครู เด็กได้เรียนไปตามระดับความสามารถ กล่าวคือ เด็กเก่งซึ่งเรียนรู้ได้เร็ว
 ครูสามารถเพิ่มเติมเนื้อหาให้ละเอียดลึกซึ้ง และกว้างขวางได้มาก ส่วนเด็กอ่อนครู
 ก็สอนไปตามระดับความสามารถของเด็ก ส่วนข้อเสียคือเป็นการจัดชั้นเรียนขัดกับ
 สภาพสังคมปกติ ในสังคมเมื่อเด็กโตขึ้นอาจไม่สามารถปรับตัวเพื่อการอยู่ร่วมกันใน
 สังคมได้ ครูที่สอนห้องเด็กอ่อน จะรู้สึกหนักหน่วงเพราะเด็กอ่อนเข้าใจบทเรียน
 ได้ช้า ครูจะเกิดความเบื่อหน่าย นอกจากจะไ้ครูที่มีความสามารถในการสอนและอดทน
 เป็นพิเศษ เด็กเก่งอาจเกิดความรู้สึกหงุดหงิด เด็กอ่อนอาจเกิดความรู้สึกมีมก้อย และ
 ขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพราะไม่ได้เห็นแบบอย่างของการขยันเรียนจากเด็กเก่ง

การจัดชั้นเรียนทั้งสองรูปแบบดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ต่างก็มีปัญหาที่ตามมา
 การจัดชั้นแบบคละนั้นก็จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ต่างกัน และไม่ได้เรียนไปตามระดับ
 ความสามารถ แต่เมื่อใช้การจัดชั้นเรียนแบบแยกเด็กเก่งและเด็กอ่อน ก็เป็นการขัด
 กับสภาพปกติในสังคม เด็กเก่งเกิดความรู้สึกหงุดหงิด เด็กอ่อนมีความรู้สึกมีมก้อย
 ขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อเป็นการแก้ปัญหาโรงเรียนอาจจะจัดชั้นเรียนแบบคละกัน
 แล้วแยกกลุ่มตามความสามารถของนักเรียนภายในชั้นเรียนเดียวกัน เป็นนักเรียนที่มีความ
 สามารถสูง และนักเรียนที่มีความสามารถต่ำ สำหรับการสอนนั้นครูควรเน้นการ
 ทำงานของนักเรียนในชั้นเรียน และคอยให้ความช่วยเหลืออธิบายให้คำปรึกษากับ
 นักเรียนในกลุ่มที่มีความสามารถต่ำตลอดเวลาทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ดังที่
 โรเบิร์ต อี สลาวิน และแนนซี แอล คาร์เวท (Robert E. Slavin and Nancy
 L. Karweit 1985: 354) ได้กล่าวถึงการจัดชั้นเรียนแบบแบ่งความสามารถ
 ในชั้นเรียน โดยแบ่งนักเรียนซึ่งมีความสามารถสูงประมาณ 60 % และนักเรียนซึ่ง
 มีความสามารถต่ำ ประมาณ 40 % และในการเรียนการสอนก็ได้เห็นว่า นักเรียน
 ควรจะทำงานในชั้นเรียนให้มากที่สุด และครูจะคอยช่วยเหลืออธิบายกลุ่มที่มีความ
 สามารถต่ำ เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจหรือมีปัญหา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในกลุ่มที่มีความ

สามารถสูง ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความสามารถต่ำนั้น ครูอาจจะช่วยเหลือได้หลายวิธี เช่น ช่วยเหลือในขณะที่เรียนอยู่ในชั้นเรียน ช่วยเหลือเฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถต่ำ และช่วยเหลือเฉพาะเป็นรายบุคคลภายในชั้นเรียน หรือหลังจากการสอนในชั้นเรียนแล้วก็ได้

นอกเหนือจากการแบ่งกลุ่มนักเรียนในชั้นเรียนตามความสามารถในวิธีการข้างต้นแล้ว การแบ่งกลุ่มนักเรียนในชั้นเรียนยังกระทำได้หลายวิธี ตามความต้องการของครูผู้สอน และความเหมาะสมกับตัวผู้เรียน การจัดชั้นเรียนแบบแบ่งกลุ่มอีกวิธีหนึ่งที่ครูผู้สอนจะสามารถทำได้คือ การแบ่งกลุ่มย่อยจากชั้นเรียนที่มีการจัดชั้นแบบคละโดยแบ่งนักเรียนในชั้นออกเป็นกลุ่มย่อยแบบคละความสามารถอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนทุกคนในแต่ละกลุ่มย่อยจะได้มีโอกาสซักถามปรึกษาหารือถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่เรียน ซึ่งไพบุลย์ จันทยศ (2521: 17) ได้ให้ข้อสนับสนุนว่า การให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยนั้น จะทำให้ผู้เรียนได้ซักถามปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตลอดจนให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จะทำให้เกิดความเห็นอกเห็นใจกัน ยอมรับนับถือกัน เห็นความสำคัญของกันและกัน และเกิดความเข้าใจระหว่างผู้เรียนด้วยกัน สิ่งเหล่านี้จะช่วยจัดปัญหาเรื่องการเอาตัวเอาเปรียบสำหรับการเรียนเป็นกลุ่มย่อย แบบคละความสามารถนั้น ครูสามารถใช้วิธีให้นักเรียนเรียนด้วยตนเองจากชุดการเรียนการสอนรายบุคคลคนละชุด เพื่อให้เกิดความมั่นใจในตนเอง วิชาที่แก้ปัญหาฝึกคิดอย่างอิสระ ในการเรียนด้วยตนเองจากชุดการเรียนการสอนรายบุคคลนั้น นักเรียนแต่ละคนอาจจะเกิดปัญหาหรือข้อสงสัยบางประการ จากเนื้อหาของบทเรียนในชุดการเรียนการสอนรายบุคคลและต้องการที่จะปรึกษากับบุคคลอื่นเพื่อให้การเรียนด้วยตนเองของตนนั้นบรรลุผลสำเร็จ ในกรณีนี้อาจทำได้โดยให้นักเรียนทุกคนภายในกลุ่มปรึกษาและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนภายในกลุ่มของตนได้ เพื่อที่ทุกคนจะได้บรรลุผลสำเร็จเช่นเดียวกัน นอกจากนี้การเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อยของนักเรียนแต่ละกลุ่มก็อาจจะเกิดปัญหาในขณะที่เรียนและไม่สามารถแก้ปัญหาหรือข้อสงสัยภายในกลุ่มของตนได้ จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องคอยให้คำแนะนำเป็นที่ปรึกษา และติดตามความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนอย่างใกล้ชิด ดังที่ จันทร์ฉาย เติมียาคาร (2526: 17 - 19) กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า เป็นการเรียนที่จะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเอง เรียนด้วยตนเองอย่างมีความคิดอิสระ มีวินัยในตนเอง และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน แต่การเรียนด้วยตนเองนี้ครูมีการใช้ชุดการเรียนการสอนราย

บุคคลสำหรับให้นักเรียนเรียนเป็นรายบุคคล ในการใช้ชุดการเรียนการสอนรายบุคคลนี้ ครูจะประสบกับปัญหาหลายประการ เช่น นักเรียนขาดความสนใจไม่มีใครช่วยแนะนำ หรือช่วยกันคิดแก้ปัญหาจากเนื้อหาของบทเรียนที่ปรากฏอยู่ในชุดการเรียนการสอนรายบุคคล ในการเรียนด้วยตนเองนั้นนอกจากจะปล่อยให้เด็กเรียนอย่างอิสระแล้ว ครูจะต้องติดตามความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนอยู่เสมอ ไม่ปล่อยให้เด็กเรียนศึกษาและทำงานเองตลอดเวลา ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามแนวที่ต้องการ และเสริมความสามารถในการเรียนรู้เป็นรายบุคคลให้พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ตามเอกลักษณ์ของแต่ละคน

จะเห็นได้ว่า การจัดชั้นเรียนนั้นมีส่วนสำคัญในการเรียนการสอนในทุกสาขาวิชา โรงเรียนส่วนใหญ่จัดชั้นเรียนแบบคณะเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น หรือบางแห่งก็จัดแบ่งโดยเลือกกลุ่มเก่งไว้ประมาณ 2 - 3 ห้อง นักเรียนที่เหลือก็จัดคละกันไป ไม่สามารถจัดแบบกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนแยกแต่ละห้องได้ เนื่องจากปัญหาดังกล่าว การสอนของครูในปัจจุบันนี้ ครูมักจะดำเนินการสอนเองคนเดียว ไม่ปล่อยให้เด็กมีโอกาสเรียนด้วยตนเอง ครูผู้สอนในแต่ละวิชาควรคำนึงอยู่เสมอว่า ควรจะใช้วิธีการสอน และวิธีการจัดชั้นเรียนอย่างไร การเรียนการสอนในรายวิชานั้นจึงจะมีประสิทธิภาพ วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งครูสอนวิชาภาษาไทยส่วนใหญ่มักจะดำเนินการสอนเอง นักเรียนมีโอกาสน้อยมากที่จะได้เรียนและฝึกทักษะด้วยตนเอง หรือมีโอกาสน้อยที่จะได้เรียนและฝึกทักษะรวมกันกับเพื่อนในกลุ่มย่อย จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในการสอนวิชาภาษาไทยนั้น สิ่งที่มีปฏิสัมพันธ์กันเป็นส่วนใหญ่ คือ การสอนนักเรียนทั้งชั้นด้วยวิธีการสอนแบบบรรยาย โดยที่ครูจะเป็นผู้สอนเพียงคนเดียว มีการใช้สื่อประกอบการสอนน้อย นักเรียนเป็นผู้ฟังคำบรรยายจากครู นักเรียนไม่ใคร่ร่วมกันคิดค้นคว้าหาเหตุผล และการแก้ปัญหาาร่วมกัน สภาพของห้องเรียนวิชาภาษาไทยจะเป็นเช่นนี้เสมอ วิชาภาษาไทยจะไม่ได้คำนึงถึงการจัดชั้นเรียน และการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย เพื่อเป็นแนวทางในการจัดชั้นเรียนที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพในวิชาภาษาไทย ตลอดจนการส่งเสริมการเรียนด้วยตนเองต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนด้วยตนเอง เป็นกลุ่มย่อย

สมมุติฐานของการวิจัย

ทวีป อภิสิทธิ์ (ม.ป.ป. : 84) ได้สนับสนุนการเรียนเป็นกลุ่มย่อยว่าการเรียนเป็นกลุ่มย่อยนั้น บทบาทของผู้สอนและผู้เรียนเกือบจะมีพอ ๆ กัน ผู้เรียนยังมีโอกาสที่จะทำกิจกรรมและแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ในระหว่างผู้เรียนในกลุ่มเดียวกันได้มากกว่าการเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ ความคงทนของการเรียนรู้จะมีมากกว่า และยาวนานกว่าการเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ และยังได้กล่าวถึงการเปรียบเทียบการเรียนรู้นั้น วิธีเรียนเป็นกลุ่มย่อย และวิธีเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ว่า การเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนเป็นกลุ่มใหญ่นั้น ความคงทนของความรู้ และความชัดเจนแจ่มแจ้งในการเรียนรู้ของผู้เรียน มีน้อยกว่าการเรียนรู้อย่างตนเองและเรียนเป็นกลุ่มย่อย จะเห็นได้ว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ด้วยกลุ่มย่อยนั้น จะมีผลการเรียนรู้แก่ผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โรเบิร์ต อี สลาวิน และแนนซี แอล คาร์เวท (Robert E. Slavin and Nancy L. Karweit 1985 : 362-365) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นกลุ่มตามความสามารถ และการเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่ม ผลปรากฏว่านักเรียนซึ่งเรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่ม มีผลการเรียนดีกว่าการเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น และการเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่ม มีผลการเรียนดีกว่าการเรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ

จากข้อสนับสนุน และผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานดังนี้
คือ

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ สูงกว่าเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น

2. ผลสัมฤทธิ์การ เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย สูงกว่าเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น

3. ผลสัมฤทธิ์การ เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย สูงกว่าเรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2530 กลุ่มโรงเรียน อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

2. เนื้อหาวิชาที่ใช้ในการวิจัย คือ เรื่องทาลโตนต เรื่องศิลปินเอก และ เรื่องคำอวยพรเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น เล่ม 2 ท 203, ท 204 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.2) ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ นักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น นักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ และนักเรียนที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย

3.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์การ เรียนวิชาภาษาไทย

คำจำกัดความในการวิจัย

1. เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น หมายถึง การเรียนในชั้นซึ่งจัดชั้นเรียนแบบลดความสามารถของนักเรียน โดยครูใช้วิธีสอนแบบบรรยายประกอบสื่อการเรียน การสอนแก่นักเรียนทั้งชั้น

2. เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ หมายถึง การเรียนของนักเรียนในชั้นเรียนแบบลด โดยครูใช้วิธีสอนแบบบรรยายประกอบสื่อการเรียนการสอน แก่นักเรียนทั้งชั้น แยกชั้นเรียนโดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถสูง และกลุ่มที่มีความสามารถต่ำ โดยแบ่งจากคะแนนสอบปลายภาค วิชาภาษาไทย (ท 203) ประจำปีภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 กลุ่มที่มีความสามารถสูง คือกลุ่มนักเรียนที่ได้คะแนน

70 % ขึ้นไป และกลุ่มที่มีความสามารถต่ำ คือกลุ่มนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่า 70 % ในการเรียนจะเน้นการทำงานในชั้นเรียน ครูพยายามช่วยเหลือนักเรียนในกลุ่มที่มีความสามารถต่ำ ให้เรียนรู้ทันนักเรียนในกลุ่มที่มีความสามารถสูง

3. เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย หมายถึง การที่นักเรียนเรียนเป็นกลุ่มย่อย ระยะเวลาประมาณ 4 - 5 คน โดยแต่ละคนใช้ชุดการเรียนการสอนรายบุคคล สามารถปรึกษา และช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มของตนได้เมื่อมีปัญหา หรือไม่เข้าใจในเนื้อหาที่เรียน

4. ชุดการเรียนการสอน หมายถึง ชุดการเรียนการสอนรายบุคคล มีลักษณะเป็นสื่อประสมที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ครอบคลุมจุดประสงค์ของเนื้อหาภายในเรื่อง เพื่อใช้ในกระบวนการเรียนการสอน ประกอบด้วยสื่อการเรียนการสอน ทั้งแต่สองชิ้นขึ้นไป สื่อการเรียนการสอนทุกชิ้นมีความสัมพันธ์กัน และแต่ละชุดจะสำเร็จรูปในตัวของมันเอง ผู้เรียนจะดำเนินการเรียนไปตามลำดับขั้นด้วยตนเอง จากคำแนะนำที่ปรากฏอยู่ในชุดการเรียนการสอนนั้น นักเรียนสามารถตรวจแบบฝึกหัดและแบบทดสอบหลังเรียนด้วยตนเองจากชุดการเรียนการสอนนี้

5. ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึง คะแนนรวมจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องทาลโทนค เรื่องศิลป์นเอก และเรื่องคำอวยพรเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อทดสอบนักเรียน หลังจากเรียนแต่ละเรื่องจบแล้ว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการจัดชั้นเรียนวิชาภาษาไทยสำหรับครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา
2. เป็นแนวทางในการสอนซ่อมเสริมให้แก่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนต่ำ
3. เป็นแนวทางในการสอนโดยใช้ชุดการเรียนการสอนรายบุคคลในกลุ่มย่อย
4. เป็นแนวทางในการทำวิจัยเรื่องอื่น ๆ ต่อไป